

Poema que fou premiat en el I Certamen Literari, organitzat per la Secció Excursionista del Centre, amb motiu del 70.è aniversari de la seva fundació. Formaren el jurat els senyors: Ramon Amigó, Xavier Amorós i Josep M.ª Arnavat.

ITINERARI MUNTANYENC D'AMOR

ISIDRE JULIA I AVELLANEDA

Palafit dels somnis meus m'heu estat sempre muntanyes:
serralada del Montsant, serradells i puigs de Prades!
Lliure estança sense límits on l'amor ha fet volada
pels celatges infinits, ponts aeris de lianes,
més enllà de tot anhel amb una ala d'esperança.

Hi he sentit el xipolleig, com un caure de cascada,
dels estels que van a joc en encendre's el foc d'alba;
i una llum de porpra i d'or, dintre un vent de marinada,
ha desclòs, en els meus ulls, el perfil de l'estimada.

Palafit dels somnis meus m'heu estat sempre muntanyes:
serralada del Montsant, serradells i puigs de Prades!
Ara ja tinc l'alba al pit, amb una ombra blanca, blanca,
que em segueix senders enllà per a fer-me de companya
i collir les flors d'amor, les més pures per boscanes
que perfumen el meu viure amb l'aroma més galana.
...Per a fer-me de companya, tinc una ombra blanca, blanca
reflectint-se en el mirall de serps d'aigües encantades
tot nedant en el blau goig d'un zenit que pren alçada
i, caient, tot vertical, ens uneix la nostra imatge.

Dues vides: un destí, flanc amunt de la muntanya
amb solells enfervorits i l'amor per tot bagatge.
Dolç amor, el meu amor que segueix la meva passa
amb delit de muntanyer que no es queixa de pujada
car la fita del desig el seu ànim encoratja
a assolir l'oxigen pur del cim de més alçària.

Palafit dels somnis meus m'heu estat sempre muntanyes:
 serralades del Montsant, serradells i puigs de Prades!
 Palafit damunt el lloc dels meus somnis que ja es baden
 com nenúfars perfumant les clarors de migdiada...
 Si sabéssis, amor meu, el sabor de l'alenada
 que s'infiltra com ruixim dins de l'hàlit de la tarda!
 (Caminem drecera amunt, reposem sota l'ombratge
 i la vida ens porta un sol d'incidència obliquada).
 Els camins de joventut els deixem rere l'espatlla:
 Com un riu aigües amunt prosseguim la caminada.
 Si mirem el temps passat se'ns ha fos dins la muntanya:
 serralada del Montsant, serradells i puigs de Prades!
 I en mirar-lo a cor què vols, en la tarda aquietada,
 és més nostre a cada pas i els records tots ens els guarda.
 Hem sembrat en els pradells la llavor que treu ufana
 i en els còdols de vedrunes hem inscrit, amb forma clara,
 dues lletres del nom nostre i l'arxiu de cada data,
 perquè sàpiguen els fills que no hem fet pas cap marrada
 i que el goig del nostre amor viu com elf en la contrada,
 als recolzes dels camins, als fondals de les obagues
 i ressona pel Montsant, expandint-se cel enlaire
 i travessa, amb ecos clars, serradells i puigs de Prades.

Palafit dels somnis meus m'heu estat sempre muntanyes!
 I ara, ja, més curt el pas enfilem la carenada...
 Pel ponent ens vénen llums de la lenta solpostada
 que s'irisen amb reflexos de clarors més matisades.
 (Ja s'encén l'estel primer amb parpelleig de recança
 i un silenci esponerós ens envolta a banda i banda).

Si sabéssis amor meu, l'encanteri que ens empara
 i la lassa quietud que en la nostra vida plana!
 Dues vides: un destí. Som al cim de la muntanya...
 Se'ns enfuig el palafit. No se'ns mor pas l'esperança!

Més enllà de l'horitzó, una altra vida s'atansa
 amb muntanyes immortals. Prosseguim la nostra marxa!
 Quan el vespre s'haurà fos, restarà la recordança.
 Potser diguin de tu i jo: No es moriren. Se n'anaren.
 S'esvaïren pel ponent, en la boira enamorada
 que aureola el cimedal on fineix la Baltasana...